

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, ve věci

žalobce: **T. H. N.**
zastoupený advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2022, č. j. MV- 66567-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „soud“) domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zněměn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 20. 1. 2022, č. j. OAM-67842-51/DP-2012 (dále jen „rozhodnutí Ministerstva“) tak, že

se žalobci zamítá žádost a povolení k dlouhodobému pobytu se neuděluje, neboť žalobce nesplňuje podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění podle §43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Obsah žaloby

2. Správní řízení bylo vedeno nezákonným způsobem. Napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalobce byl zkrácen na svých právech.
3. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území byla podána téměř před deseti lety (29. 10. 2012). Žádost podal žalobce v době, kdy disponoval dlouhodobým vízem dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců – podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, o této v době platnosti původního oprávnění k pobytu nebylo rozhodnuto. O žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo rozhodnuto ani v době, kdy žalobce podával žádost o dlouhodobý pobyt (pravomocně rozhodnuto bylo teprve dne 15. 11. 2021), splňoval tedy podmínky pro podání této žádosti. Přestože v řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo rozhodováno soudem (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2020, č. j. 29 A 59/2018-35), nebyl dán zákonný důvod, aby i řízení o žádosti o vydání dlouhodobého pobytu bylo vedeno tak dlouhou dobu. Lhůta pro vydání rozhodnutí je 60 dnů. Ta nebyla dodržena.
4. Dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, navazující na dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytech cizinců, nezávisí na tom, jak dopadne řízení o žádosti o trvalý pobyt. Má sloužit žadateli, aby po dobu, než bude o jeho žádosti o trvalý pobyt pravomocně rozhodnuto, pobýval na území ČR legálně. Z postupu Ministerstva v řízení o vydání dlouhodobého pobytu lze dovodit, že nehodlalo žalobci udělit tento typ dlouhodobého pobytu a pouze čekalo na výsledek řízení o žádosti o trvalý pobyt. Tento postup není ani správný, ani v souladu se zákonem. Není možné řízení o žádosti vést téměř deset let, pokud je zde vliv průběhu řízení o žádosti o trvalý pobyt, ve kterém rovněž byla nezákonná rozhodnutí, jejichž náprava musela být sjednána až v rámci žaloby ve správním soudnictví. Bez ohledu na průběh řízení o žádosti o trvalý pobyt mělo být v zákonné lhůtě Ministerstvem rozhodnuto. Jestliže tak neučinilo a vyčkávalo na ukončení řízení o žádosti o trvalý pobyt, byl tento postup nezákonný. Žalobce splňoval veškeré zákonné podmínky pro vydání dlouhodobého pobytu, tímto postupem Ministerstvo porušilo základní zásady činnosti správních orgánů. Tento postup byl aprobován žalovanou, její rozhodnutí je rovněž nezákonné.
5. Změna výroku rozhodnutí žalovanou je v rozporu se zákonem. Napadené rozhodnutí není opřeno o žádné zákonné zákona o pobytu cizinců, které by v rámci žádosti o dlouhodobý pobyt umožňovalo tento postup. Právní ustanovení ve výroku rozhodnutí žalované zcela absentuje. Jestliže chybí jedna ze základních náležitostí výroku rozhodnutí, pak je rozhodnutí nezákonné a současně rovněž nepřezkoumatelné. Právě § 56 zákona o pobytu cizinců obsahuje zákonné důvody, které mohou vést k neudělení dlouhodobého pobytu. Jestliže hodlala žalovaná změnit rozhodnutí Ministerstva a řízení zamítnout a dlouhodobý pobyt neudělit, byla povinna své rozhodnutí podřadit pod některý ze zákonných důvodů uvedených v tomto ustanovení.

6. Dne 14. 6. 2022 podal žalobce u Ministerstva žádost o trvalý pobyt, a to dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Je tedy vedeno další správní řízení o žádosti žalobce o trvalý pobyt, k němuž lze žádost o dlouhodobý pobyt vztáhnout.
7. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí Ministerstva zrušil a věc vrátil Ministerstvu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou. Její nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Účastník řízení může žádat o uplatnění opatření proti nečinnosti, žalobce tak neučinil. Důvody, pro které bylo žalobci dlouhodobé vízum uděleno, netrvaly. Ministerstvo mělo žádost zamítnout s odkazem na nesplnění podmínky dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto důvod zamítnutí žádosti překvalifikovala a změnila výrok rozhodnutí Ministerstva. Žalobce nebyl nijak krácen na svých právech. Byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce.

IV. Posouzení věci soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. V projednávané věci je předmětem sporu, zda správní orgány postupovaly správně, pokud zamítly žádost žalobce a neudělily mu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění z důvodu nesplnění podmínky pro jeho vydání podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
12. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; judikatura správních soudů je dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
13. Žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti ve vztahu k výroku napadeného rozhodnutí. Uvádí, že změna výroku žalovanou je v rozporu se zákonem – žalovaná neuvedla ve změně

výroku právní ustanovení. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků.

14. Není tedy pochyb o tom, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž rozhodovaly. Je však třeba uvést, že porušení této povinnosti automaticky neznamená zrušení napadeného rozhodnutí, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, Sb. NSS č. 3656/2018: *„Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
15. Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu se sice týká správního trestání, dle názoru krajského soudu z něj však lze přiměřeně vycházet i v posuzované věci. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území. Nelze tedy vydat povolení dlouhodobého pobytu, pokud netrvá důvod, pro který bylo vydáno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území (řízení o vydání povolení k trvalému pobytu bylo skončeno). Žalovaná zopakovala, že důvod, pro který bylo žalobci uděleno vízum (probíhající řízení o žádosti o vydání povolení trvalého pobytu), pominul. Dle žalované však není naplněn důvod podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Naopak bylo nutno postupovat dle § 43 zákona o pobytu cizinců a zamítnout žádost žalobce z důvodu, že nesplňuje podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.
16. Žalobce je názoru, že žalovaná měla podřadit své rozhodnutí pod některý ze zákonných důvodů v § 56 odst. 1 či 2 zákona o pobytu cizinců. Jak však ze samotného zákonného znění tohoto ustanovení vyplývá; *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže“*. Z uvedeného lze tedy usoudit, že pobyt za účelem strpění nelze pod toto ustanovení podřadit.
17. Interpretace provedená žalovanou může z pohledu krajského soudu obstát. Neuvedení (všech) ustanovení zákona, podle nichž správní orgán rozhodoval, není tak závažným nedostatkem, jenž by sám o sobě musel vést k nezákonnosti správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Ze samotné rozhodnutí je pak možno seznat, jakými úvahami byla žalovaná ve své rozhodovací činnosti vedena, jakými skutečnostmi se zabývala a jaké důvody ji vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaná ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujala a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěla. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, a proto krajský soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

18. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
19. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“
20. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytů na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území,“.
21. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.“
22. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.“
23. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce na území ČR pobýval na základě dlouhodobého víza k pobytu za účelem strpění pobytu na území s platností od 15. 5. 2012 do 14. 11. 2012 uděleného dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců – z důvodu, že dne 27. 1. 2012 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území a řízení o této žádosti nebylo pravomocně skončeno. Dne 29. 10. 2012 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu bylo rozhodnutím žalované pravomocně skončeno ke dni 15. 11. 2021. Řízení o vydání trvalého pobytu bylo zastaveno, neboť žalobce neodstranil podstatné vady žádosti, které mu bránily v ní pokračovat.
24. Žalobce namítá, že žádost o dlouhodobý pobyt byla podána před téměř deseti lety (pozn. soudu – v době podání žaloby) a celých devět let a tři měsíce trvalo Ministerstvu o ní rozhodnout. Žádost podal žalobce v době, kdy disponoval dlouhodobým vízem (podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a o této v době platnosti původního oprávnění k pobytu na území nebylo rozhodnuto). O žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo rozhodnuto ani v době, kdy žalobce podával žádost o dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území.
25. Podmínkou pro vydání povolení dlouhodobého pobytu za účelem strpění je trvání důvodu, pro něž bylo cizinci dlouhodobé vízum uděleno. Toto řízení se v nynější situaci tedy od řízení o žádosti o vydání trvalého pobytu v určitém smyslu odvíjí – pokud u žalobce probíhá řízení o vydání trvalého pobytu, je mu možno udělit povolení dlouhodobého pobytu za účelem strpění. Z informací ze spisového materiálu lze seznat, že řízení o vydání trvalého

pobytu trvalo skutečně velmi dlouho – žádost byla podána roku 2012, řízení bylo skončeno roku 2021. Jak však sám žalobce uvádí v žalobě, bylo nynější řízení (stejně jako řízení o vydání trvalého pobytu) již předmětem žalob u zdejšího soudu. S ohledem na tyto skutečnosti nelze než konstatovat, že pokud bylo řízení o vydání trvalého pobytu předmětem přezkumu zdejšího soudu, jakož i řízení o vydání dlouhodobého pobytu, u kterého bylo žalovanou posléze rozhodnutí Ministerstva zrušeno, je logické, že taková situace trvala po několik let.

26. Žalobce namítá, že lhůta pro vydání rozhodnutí je dle § 169 odst. 1 písm. e) 60 dnů ode dne podání žádosti. Krajský soud k této námitce uvádí, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými, což znamená, že jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, či ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS). Ačkoli je žádoucí, aby správní orgány rozhodovaly bez zbytečného odkladu, případně v zákonných lhůtách, ani případná neúměrná délka řízení před správním orgánem sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, které je výsledkem tohoto řízení. Krajský soud k tomuto dodává, že pokud se žalobce domnívá, že lhůta 60 dní byla překročena téměř o 10 let, není tomu tak. První rozhodnutí Ministerstva (byť bylo vydáno po zákonné lhůtě 60 dní) bylo vydáno dne 13. 8. 2013. Námitka žalobce tak není důvodná.
27. Žalobce uvádí, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, navazující na dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nezávisí na tom, jak dopadne řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Dle žalobce Ministerstvo nehodlalo žalobci udělit tento typ dlouhodobého pobytu a pouze čekalo na výsledek řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Krajský soud přisvědčuje žalobci v tom, že pokud by Ministerstvo pouze vyčkávalo, byl by takový postup ne zcela správný, je však nutno zopakovat, že v daném řízení byl vydán zrušující rozsudek zdejšího soudu (ze dne 28. 3. 2019, č. j. 29 A 45/2017-58, kdy posléze žalovaná zrušila rozhodnutí Ministerstva. Je logické, že Ministerstvo vzhledem k dalším řízením, které vede, nerozhodlo v řízení žalobce okamžitě. Postup Ministerstva tak nelze shledat nezákonným způsobujícím nezákonnost jeho rozhodnutí. V době rozhodnutí správních orgánů však bylo o trvalém pobytu žalobce rozhodnuto – řízení o žádosti bylo zastaveno. Jelikož bylo toto rozhodnutí pravomocné, v nynějším řízení správními orgány nezbylo než povolení k dlouhodobému pobytu neudělit a žádost žalobce zamítnout.
28. Žalobce závěrem uvádí, že dne 14. 6. 2022 byla podána další žádost o trvalý pobyt. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 6. 2022, tudíž ještě před podáním žádosti o trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že soud při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tuto skutečnost považuje za bezpředmětnou.
29. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány postupovaly správně, pokud řízení o žádosti žalobce zamítly a dlouhodobý pobyt mu neudělily.

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. srpna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu